

από τον Πολύμυλο Κοζάνης.

Σε ηλικία 5 ετών αρχίζει η επαφή του με τον υγρό στίβο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ: Πίσω από ένα παιδί που οδηγείται πέντε χρόνων στην ποίνα, για να μάθει κολύμβηση, σίγουρα βρίσκεται κάποιος άνθρωπος που τον οδηγεί σ' αυτό. Θα ήθελες να μας μιλήσεις για αυτό;

Χαράλαμπος Ταϊγανίδης: Το πρόσωπο αυτό ήταν φυσικά ο πατέρας μου. Και θέλετε να σας πω το καταπληκτικό; Με πήγε στο κολυμβητήριο για να ξεπεράσω το φόβο μου για τη θάλασσα. Ήμουν ένα παιδί που δεν έμπαινα με τίποτα στη θάλασσα. Καθόμουν απ' έξω κι έπαιζα στην παραλία. Έτσι ο πατέρας μου σκέφτηκε να με πάει σε κολυμβητήριο, στην Κοζάνη.

Εκεί ευτύχησα να έχω πολύ καλούς δασκάλους στην κολύμβηση που προσπάθησαν με όρεξη, με υπομονή και χωρίς πίεση να μεταδώσουν σ' ένα μικρό παιδί όπως ήμουν εγώ, τις γνώσεις τους πάνω στο άθλημα της κολύμβησης. Εκεί εντάχθηκα από παιδί σε ένα τοπικό αθλητικό σωματείο, τον Εθνικό Κοζάνης, στον οποίο έκανα τα πρώτα βήματα, μέχρι που σιγά - σιγά άρχισα να εξελίσσομαι κι έτσι κάποια στιγμή βρέθηκα στην Αθήνα όπου έδειξαν ενδιαφέρον για μένα μεγάλα αθλητικά σωματεία και συγκεκριμένα εντάχθηκα στον Ολυμπιακό.

Τι συνέβη ακριβώς ώστε να τραβήξεις την προσοχή των μεγάλων αθλητικών ομάδων της χώρας;

Είχα αρχίσει από την παιδική ηλικία να πετυχαίνω κάποιες επιδόσεις που ξεχώριζαν. Αν θυμάμαι καλά, σε ηλικία 11 χρόνων, είχα καταρρίψει το αντίστοιχο πανελλήνιο ρεκόρ, γι αυτές τις ηλικίες (παμπαίδων), που κρατούσε επί 15 χρόνια ο μεγάλος Έλληνας κολυμβητής Χαράλαμπος Παπανικολάου. Μάλιστα εκείνη την περίοδο, το ίδιο ρεκόρ το κατέρριψα 14 φορές. Αυτό έγινε στα 100 μ. ύπτιο. Από εκεί και πέρα άρχισα να «πέφτω» σε όλα σε σχεδόν τα αγωνίσματα του υγρού στίβου, σταδιακά και άρχισαν οι επιτυχίες. Άρχισαν τα πρώτα μετάλλια και κυρίως, άρχισαν οι διακρίσεις σε διεθνές επίπεδο. Μεσογειακοί Αγώνες, Πανευρωπαϊκοί, Παγκόσμιο. Έτσι άρχισα να καθιερώνομαι σαν αθλητής του υγρού στίβου και όλα πήγαιναν κατ' ευχή.

Μέχρι τότε λοιπόν «έπεφτες» στην ποίνα σαν ένας αθλητής των κανονικών αγώνων; Δεν ήταν γνωστό ακόμη το πρόβλημα; Πότε ακριβώς προέκυψε;

Το πρόβλημα ουσιαστικά, το είχα εκ γενετής. Είχα ας το πούμε ένα «χούι» να κλείνω το ένα μάτι και να χρησιμοποιώ το .. γερρό. Αυτό οφειλόταν σε έναν ατροφικό μυ. Οι γιατροί, στην παιδική ηλικία - βλέπετε δεν υπήρχαν και τα οικονομικά μέσα στην οικογένεια για πιο συστηματικές εξετάσεις - έλεγαν στους γονείς μου να μην ανησυχούμε, να κλείνω το γερρό μάτι, ώστε να γυμνάζεται το ασθενές και όλα θα πήγαιναν καλά. Όμως .. περίπου 18-19 χρόνων, ενώ ήδη συνέχιζα την καριέρα μου, τόσο στον Ολυμπιακό, όσο και στην Εθνική Ομά-

δα, τα πράγματα άρχισαν να χειροτερεύουν. Όλοι πρόσεχαν πως ακόμα και στις φωτογραφίες εγώ εμφανιζόμουν σαν να .. έκλεινα το μάτι σε κάποιον. Οι προπονητές μου αστειωνόντουσαν λέγοντας : με ποιο μάτι μας κοιτάζεις τώρα, με το τσακίρικο ή με το τσαχπίνικο; Αλλά πλέον δεν ήταν αστείο. Άρχισα πλέον να έχω σοβαρά προβλήματα. Το αποκορύφωμα ήταν το 2003, στη Γλυφάδα, στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα, συμμετείχα έχοντας τόσες διακρίσεις και τόσες ελπίδες αλλά η αποτυχία ήταν τραγική. Έπεφτα πάνω στα κουλουάρ κι έχανα χρόνο.

Φανταζόμαστε πως η επόμενη ερώτηση είναι χλιοειπωμένη. Αλλά έρχεται αβίαστα και σε μας : Πώς αισθάνθηκες; Τι ένοιωσε τότε ένας νέος που όλα έδειχναν να ανοίγονται μπροστά του;

Η στενοχώρια και η απογοήτευση δεν περιγράφονται. Όμως .. δίπλα μου βρισκόταν ένας άνθρωπος που με προπονούσε, ο Γιάννης Νεράντζης, που ταυτόχρονα προπονούσε και παιδιά με αναπηρίες. Σωματικές αναπηρίες. Υπήρχαν ακόμα και παιδιά με εγκεφαλική παράλυση. Κι εγώ βίωνα δίπλα μου και θαύμαζα τον αγώνα αυτών των παιδιών. Και να που ήρθε η στιγμή που κι εγώ έπρεπε να αναπτύξω μέσα μου άλλες δυνάμεις. Μίλησα λοιπόν με τον προπονητή μου, με καθοδήγησε, ασχοληθήκαμε συστηματικά με ιατρικές εξετάσεις και βάσει των διεθνών κανονισμών, εντάχθηκα πλέον σε κατηγορία παραολυμπιακού αθλήματος. Όλα αυτά έγιναν λίγο πριν την Ολυμπιάδα της Αθήνας το 2004. Θεωρητικά, η μέχρι τότε καριέρα μου με οδηγούσε ολотаχώς να συμμετάσχω στους κανονικούς Ολυμπιακούς Αγώνες. Μάλιστα, το όνειρό μου - επαγγελματικά - ήταν να μπω στο στρατό, μόνιμος, στο σώμα βτραχανθρώπων. Έκανα εξετάσεις, αλλά κι εκεί ήταν αδύνατο να με πάρουν. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες πλησίαζαν κι έπρεπε μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα να προσαρμοστώ με τη νέα πραγματικότητα και να συμμετάσχω στους Παραολυμπιακούς. Η μετάβαση αυτή έγινε πρακτικά σε πολύ μικρό χρόνο. Σκέφτηκα ότι τα παιδιά αυτά, των παραολυμπιακών αγώνων είναι αληθινοί μαχητές κι ότι αν γίνεις Ολυμπιονίκης από αυτή την κατηγορία, ίσως αξίζει δυο φορές. Είχα όμως και την απόλυτη συμπαράσταση των γονιών μου. Δεν με εγκατέλειψαν. Δεν με άφησαν να βασανίζομαι μόνος μου. Στάθηκαν πλάι μου σε κάθε στιγμή. Πήρα λοιπόν την απόφαση και συμμετείχα στους Παραολυμπιακούς.

Και όχι μόνο συμμετείχες, αλλά έφερες στη χώρα τρία μετάλλια. Δυο χρυσά κι ένα ασημένιο ! Και αν φτάσουμε μέχρι το Πεκίνο, τότε μιλάμε για εννέα μετάλλια.

(γελάει και συμπληρώνει) Θα λέγαμε ντροπαλά ! Πρέπει να προσθέσουμε και τα έξι (6) χρυσά μετάλλια που

“ **Βρέθηκε ξαφνικά στο .. κενό, με κίνδυνο να καταρρεύσει, αλλά τελικά χαλύβδωσε και σήμερα μιλά γι αυτόν όλη η παγκόσμια αθλητική κοινότητα;** ”